

Quin estatus legal hauran de tenir les diferents llengües a la futura República catalana?

Em sembla que, abans de respondre a aquesta pregunta, hauríem de plantejar-nos una sèrie de qüestions en què l'independentisme no ha pensat gaire, per no dir –en alguns casos- gens.

Evidentment, el català ha d'esdevenir la llengua comuna en el seu territori, és a dir, l'única que, en aquest territori, és coneguda i usada per tothom, sens perjudici que se'n puguin conèixer i usar d'altres, i l'única que, en aquest territori, poden utilitzar els seus parlants sense restriccions i en tots els àmbits. La condició de llengua comuna també l'han de tenir l'occità (a l'Aran i, si encara es pot, a la Fenolleda) i el castellà (a l'oest i al sud del País Valencià -on avui, òbviament, ja la té-).

¿El català, a més, ha de ser oficial a tot el territori de la República o només a les comarques catalanoparlants, excloent-ne, doncs, les occitanes i les castellanès? De la resposta a aquesta pregunta en dependrà que l'occità i el castellà siguin oficials arreu del país (model finlandès) o solament a les comarques on són la llengua pròpia (model belga).

D'altra banda, el castellà i el francès, amb una important presència social al sud i al nord, respectivament, del país, ¿han de tenir un cert reconeixement legal, per tal que els seus parlants conservin determinats drets lingüístics i no se sentin estrangers a la República? ¿Han de continuar, fins i tot, sent oficials, sense ser, però, llengua comuna?

A més, cal parlar de la llengua gitana i de les llengües de signes, que també són del nostre país. I dels idiomes de la immigració, i de les llengües necessàries per a la comunicació amb altres nacions (anglès, esperanto, àrab, alemany, etc.). I, encara, cal determinar si l'estatus atorgat a alguna d'aquestes llengües ha de ser permanent o transitori i si hi ha d'haver diferències entre territoris. Se'ns plantegen moltes qüestions. Parlem-ne.

Ignasi Badia